



**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput CXXXI. Personæ quibus homicida restituere tenetur pro damnis
realibus, ex homicidio secutis, vel secuturis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

confirmat S. Anselmus l. *Cur Deus Homo* c. 11. dicens : *qui salutem alterius laesi, non sufficere, si salutem restituat, nisi pro illata doloris injuria aliquid recompenset. Plus autem ponderanda est mutilatio pauperis (pergit sanctus Antoninus) quam divitis, si magis egebat parte abscissa ad victum necessariam: puta, si abscissa est manus dextera Scriptoris, qui de illa arie vivebat. Tunc enim magis tenetur.*

CAPUT CXXXI.

Persona quibus homicida restituere tenetur pro damnis realibus, ex homicidio secutis vel securis.

¹²⁵² **P**rimò restituere debet hæredibus, etiam extraneis: utpote succedentibus in omnia jura defuncti, personamque ipsius repræsentantibus.

¹²⁵³ Secundò tenetur etiam restituere creditoribus defuncti, hoc sensu, quòd si bona defuncti non sufficiant ad solutionem ipsorum, quam tamen defunctus præstare potuisset ex lucro suo (quod ex officio suo, vel negotiatione comparasset, si vixisset) lucrum istud homicida præstare debet creditoribus istis, vel certè hæredibus. Ita Doctores communiter.

¹²⁵⁴ Tertio restituere tenetur omne damnum ex homicidio causatum uxori, liberis, & aliis quos interfecit ex justitia, secundum conditionem suam, alere, & juvare tenebatur. Similiter restituere debet alimenta, & sustentationem parentibus ipsius, quos ipse ex obligatione alebat. Ita etiam Doctores communiter.

¹²⁵⁵ Quoad alias autem personas, quibus benefacere solebat, v. g. ipsis alimenta præbendo, licet plures Recentiores existiment, homicidam ex justitia non teneri ipsis alimenta, seu alia bona restituere, contrarium probabilius docere videntur Scotus, Navarrus, Azorius, Vasquez, Turrianus, Sayrus, Amicus, Mastrius, Faber Faventinus, Caspensis, & Urbanus noster ab Ascensione: quia qui injusto facto suo proximum impedit à consequendo bono, quod alioqui consecutus fuisset, licet per liberalitatem alterius, ad restitutionem tenetur: utpote causa injusta istius damni. Quisquis verò alteri est causa injusta damni, pro eo satisfacere tenetur, juxta illud cap. fin. de injur. & damno dato: *Si tuâ culpâ datum est damnum, vel injuria irrogata... jure super his te satisfacere oportet; nec ignorantia te excusat, si scire debuisti ex facto tuo injuriam verisimiliter posse contingere, vel jacturam.* Atqui homicida injusto suo facto personas illas impedit à consecutione alimentorum, seu aliorum bonorum, alias consequendorum ex solita defuncti liberalitate. Ergo, &c.

¹²⁵⁶ Confirmatur: quia quisquis vi proximum impedit à consecutione boni rationabiliter prætensû, & probabiliter sperati, tenetur ad

astimationem istius spei, ut constat ex dictis n. 1166.

Si dicas, ejusmodi damnum omninò per accidens, ac præter intentionem sequi ex homicidio; idè non cenferi volitum, etiam interpretativè, & implicite ab homicida.

Contra est 1°. quòd damnum istud sequi natum sit ex homicidio, de factoque sequatur ex vi illius. Quod autem per accidens sequitur ad homicidium, non sequitur ex vi illius, nec sequi natum est ex illo. 2°. privatio eleëmofynæ, seu alterius doni liberalis, per se sequitur ex sublata injustè potentia faciendi eleëmofynam, seu aliud liberale donum. 3°. si ejusmodi damnum per se non sequeretur ex homicidio, sed per accidens dumtaxat, homicida non teneretur illud resarcire, licet expresse, formaliter, & directè illud intendisset (hæc enim ratione, homicida non tenetur de damnis secutis ex hoc quòd homicidium suum imputatum fuerit innocenti, licet ea expresse intendit, dummodò ad imputationem non concurrerit: quia damna illa secuta non sunt ex vi homicidii.) Istud autem in tantum abhorret à communi sensu, & veritate, ut oppositum vel ipse Tamburinus (aliàs tam benignus) non dubitet esse certum. 4°. ejusmodi damnum non magis per accidens, ac præter intentionem sequitur ex homicidio, quàm damnum amissæ sustentationis in uxore, & liberis occisi. Quòd enim amissio ista, non illa, sit amissio rei debitæ ex justitia, non facit istam præ illa per se sequi ex vi homicidii. Ergo vel utraque, vel neutra per se sequitur ex homicidio, nec una magis proximè quàm altera, sed utraque pari modo.

CAPUT CXXXII.

Casus, in quibus cessat, vel non cessat obligatio restitutionis ob homicidium, vel mutilationem.

¹²⁵⁸ **P**rimò non cessat, dum lethaliter læsus, à Confessario interrogatus, utrum injuriam sibi illatam homicidæ remittat, respondet se remittere, vel ad exhortationem amicorum dicit se mortem condonare, vel (sine addito) se homicidæ ignoscere. Quia per hoc (nisi aliud addatur) remittere non censetur damna, sed offensam dumtaxat: ita ut solum significet se odio non prosequi occiorem, nec adversus ipsum moveri privata ultionis appetitu, sed inimicum diligere, sicut Deus jubet. Imò, licet prohiberet homicidam ab hæredibus molestari, per hoc præcisè non censetur damna illa remittere, sed solum remittere, & prohibere actionem criminalem adversus ipsum.

Secundò non cessat, dum homicida per sententiam Judicis capite plectitur, nisi hæredes condonent. Quia per judicialem illam punitionem satisfic justitiæ vindicativæ, non commutativæ, prout à simili patet, dum fur